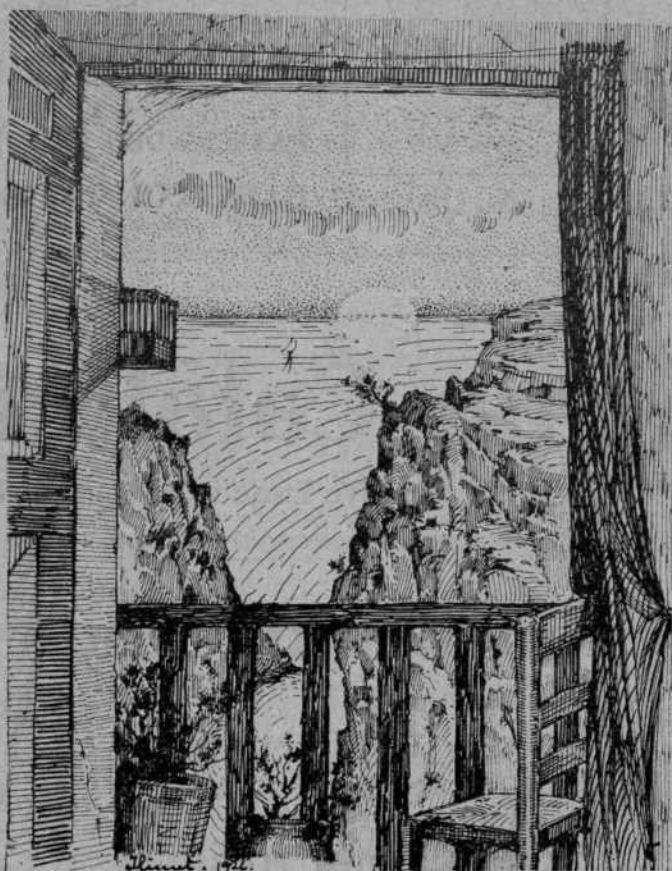

5 Desembre de 1926

Val: 30 cèntims

POBLE NOU

PERIÒDIC QUINZENAL

*FINESTRA DE LLUM,
:: dibuix per ILIMET ::*

FOTOS-RADIUM

Especialitat en treballs fotogràfics d'art, comercials, a l'oli, aquarel·la, pastell, arcograf, &

PASSEIG DEL TRIOMF, 9 i 11

BARCELONA - Poble Nou

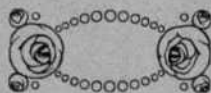
ESPECIALITAT EN RETRATS PER A LA MAINADA

Cinema Catalunya

CARRER CATALUNYA (entre Enna i Llull) / POBLE NOU

Gran Saló de Moda

EXCEL·LENTS i VARIATS
PROGRAMES DE PEL·LÍCULES
DE LES MILLORS i MÉS
ACREDITADES MARQUES

POBLE NOU

PERIÒDIC QUINZENAL

REDACCIÓ i ADMINISTRACIÓ:

CARRER DE LOPE DE VEGA, 7, BAIXOS - - - BARCELONA (POBLE NOU)

SUBSCRIPCIÓ

Barcelona, trimestre	1.50 ptes.
Idèntica, un any.	7.50 "
Estranger, un any.	12. "

Número solt: 30 cèntims

S'admet col·laboració en vers i prosa.—Dels treballs publicats són responsables llurs autors.—No es retornaran els originals, es publiquin o no.—Anuncis segons tarifa

SURT EL PRIMER i TERCER DIUMENGE DE CADA MES

DOS ANYS DE VIDA

MB aquest número POBLE NOU compleix dos anys de vida. Dos anys de vida, per un periòdic, no és pas una vida molt llarga. Si tenim en compte, però, que es tracta d'un periòdic de barriada—això que anomenem, un xic despectivament, un «periòdic de barriada»,—caldrà convenir que la nostra vida no serà matusalèmica però sí d'una longevitat apreciable.

Els «periòdics de barriada» acostumen viure una desena de números, si fa no fa mig any molt just. Quan un periòdic de barriada treu, podríem dir, la primera dent, allavors hom s'adona—i aquest *hom* vol dir la Redacció,—que s'ha esgotat el capital inicial i que les despeses són superiors, força superiors, a les recaptacions trimestrals de subscripció i anunci. Allavors hom s'adona perfectament de la desnivellació del pressupost. I les dèries, i l'esperança, i la fe, i la voluntat dels redactors, els quals, ultra llur treball incansable, han de contribuir encara fiduciàriament al periòdic, decau i s'estrella davant de la son i l'orbetat de la barriada, tot pensant, descoratjadament, que no val la pena i que la barriada és millor que dormi i que romangui cega.

Aquest és el procés normal dels «periòdics de barriada». Aquest és el procés, també, del primer mig any de POBLE NOU; gràcies, però, a l'ajut protector en forma de quota extraordinària d'alguns pocs subscriptors, hom ha pogut establir el pressupost d'aquest periòdic i aturar la davallada fatal i la mort trista.

Avui que POBLE NOU compleix dos anys de vida, fem palès l'agraïment als nostres Subscriptors-Protectors, car són ells els honorats amb la victòria. Un dia o altre caurà la bena dels ulls de la barriada i la vida del periòdic de la barriada del Poble Nou serà puixant i esplendorosa i digna de l'important i populós suburbi. Ara, si més no, el nostre goig ha d'ésser pels dos anys de vida. Celebrem-ho.

El que caldria llegir

Són molts els que saben escriure, però, paradoxalment, no saben de llegir. Llegir! Llegir, poder llegir, saber llegir i, nostra literatura—tota la literatura mundial d'ara!—S'ha d'ésser delirantment, demencialment optimista, un ultra-Plangoss, per a creure, de bona fe, que això—aquest fenòmen meravellós i diví del llegir, en les conques o vellardes coses, avui de vàlua pública, sia possible!—Llegir no és delletrejar, sil·labejar, confegir i accentuar els mots, tot prosoditzant-los, segons les correctes i arbitràries lleis de la gramàtica. Llegir no és, gens, cotitzar les imatges de l'autor i estintolar-les en sèrie segons nostre criteri crític—rebutjant les que no afa-laguen nostres interessos i perdonant les que s'hi acosten o amb les nostres coincideixen. Llegir, tampoc és aquella cantarella marcant l'accentuació dels paràgrafs com un metrònom,—ni tampoc aquella golude-ria de, atropelladament i irreflexiva, gur-mandar-se l'obra d'un autor, que, precisa-ment, amaria ésser llegit amb tota mena de precaucions i respectes.—Llegir és de-venir el mateix autor, patir i gaubar, ma-leir i exalçar, protestar i embriagar-se amb allò que blasma, alaba o canta. Llegir és, de més a més, descobrir-se en la vera obra d'un autor. Ara el vulgar i inocual llegir el realitzareu sempre mentre l'obra d'un autor—d'un gran autor—sia per a vos-altres només que espectacle i petita crí-tica.—Llegir és, abans que res, aquella festa profunda, imparella, única, que tot just si en llurs millors moments la més selecta música acorda, d'esdevenir abso-lutament humans, assolir les mateixes arrels, el mateix primari i fecund llot pri-mitiu d'on brolla tot el que és eternament humà de l'home. Els mateixos déus, no poden aspirar a una major dissort, ni ma-

jor fortuna. La glòria més sòlida dels déus és aquesta: devenir humans. I la prova és que tots ho han intentat. Mentre que per part dels homes són molts els que senti-rien acerbíssima repugnància *degradant-se* fins a esdevenir això tan exorbitant-ment contrari a l'home: un déu—sigui quin sigui, per bo que s'imagini. Això una mica esbossat és llegir. Així l'entenc jo. I omi-tiré de parlar-vos dels matisos del llegir: d'aquell llegir que és suïcidi, del que sem-bla una venjança, del que esdevé un ona-nisme mental.

De moment, ja teniu una meua resposta ben categòrica sobre «El que caldria lle-gir»: aquests llibres blancs, entenimentats, èrmis d'idees, mansos, correctes, morals a tot ésser-ho,—aquests llibres endormis-cadors,—no!—Diria jo per ventura que us llanceu damunt dels llibres immorals o desmoralitzadors? Tampoc—jo no he tin-gut mai un esguard per allò que és obscè. I enteneu-me, és obscè per a mi tot allò que és tendenciós, dogmàtic, superficial o que furga com un porc en el com de les necessitats. Entre la literatura, de tan blanca, lívida, i la literatura de tan verda, extremitud cadavèrica, l'elecció no és dub-tosa—ni l'una, ni l'altra. Les dues a la fi condueixen al mateix resultat: l'embruti-ment blanc o l'embrutiment verd—però tots dos són un sol embrutiment menys-preable. Ara que hi ha altres menes d'obs-cenitat tan noïbles com aquelles almenys i ningú no ho sospita. La literatura decla-matòria, per exemple, la sentimental i aquella que afalaga el gram d'odi que en el fons del cor del poble, hi ha sempre contra el que és a dalt. En aquesta litera-tura hi ha encara tota una mala alè co-varda que repugnarà sempre als forts i als braus, als veritables lluitadors.

Aquestes literatures no són per a fer futura Societat.

—Què és «El que caldria llegir?»—Tots els grans autors de tots els temps que constitueixen com una espècie de *genio-teràpia*, o sia una cura de sol mental mitjançant la lectura assídua de només que genis i autors d'extraordinària vàlua. Llegiu els pocs grans autors de tots els temps. En realitat formen una petita biblioteca quasi *vade-mecum*, portàtil. Els veritables genis i els veritables autors extraordinaris, són sortosament comptats. I així és compatible l'exercici de l'art o professió de vostra natural especialitat, amb aquesta gran cultura sòlida, definitiva, precisa, saborosa, que s'obté amb la freqüentació dels genis i autors extraordinaris. Els grans autors i els genis, quasi sempre queden a segon pla en els periòdics. Aquests no serveixen, apart excepcions raríssimes, sinó els interessos de grup o de pública taffereria, però fan molt poca cosa per a la veritable cultura. Que és «El que caldria llegir?»—Després d'una discreta preparació científica, sense la qual avui no hi ha elegant manera de familiaritzar-se amb les idees, ni conèixer el veritable estat, l'exacta valor de la cultura mundial—i aquest és greu manquement de tots els literats catalans actuals—cal llegir el màxim nombre de grans autors des dels grecs—Plató, Homer, Esquil, Sòfocles, Aristòfanes, Aristòtil, etc.—als més *viventment actuals* Shakespeare, Lessing, Goethe, Sterne, Voltaire, Leopardi, Max Stirner, Stendhal, Nietzsche, Weininger, Ibsen i altres d'aquesta enorme alçària mental que us podria citar i que sumats no arribarien el centenar. Això pel que fa a la literatura. Declaro que, per a mi, la filosofia és una forma superior de l'art literari. Ara pel que es refereix als científics, d'Arquímedes a Einstein, l'afer es complica per la necessitat d'una preparació adequada.

CRISTOFOR DE DOMENEC

RIMS DE L'HORA

La menjadora

Ja s'ha posat a la venda amb noms d'aquells rebuscats una novel·la estupenda... pel nombre de disbarats. Es de la sèrie d'aquelles: «*Vendida en su juventud*», que és per l'editò una dida que l'engreixa, a sa salut. La «*Virgen y Deshonrada*» —la que diem duu aquest nom— s'endurà aquesta vegada el *record* del «més renom». Puix que allò de «*Abandonarlas en noche de boda*» no és res; n'hi ha que fins a empenyar-les arriben, si no els fa el pes. Per això, quan veig que hom penja novel·les de tal patent, comprenc que el que *fa* la menja coneix bé el *gust* de la gent. I que es veu que el menjà agrada i que fins se'n fa un excés és veure quedà esgotada l'edició en un dos per tres. I no us penseu que jo em rigui del bon ull de l'editor; no, l'admiro; vol que és digui que don menjà amb abundor. Car si no atipa de sobres no sé pas perquè deu ser, perquè el que edita les obres porta un bon nom: «Garrofé».

EL BIS-COMPTA ARNAU

Cafè de L'Aliança

CARRER WAD-RAS, BAIXOS

XACOLATES
SANDWICHES
PASTES
LICORS
RESSOPONS

Les curses de braus i Catalunya

TANMATEIX, comprenem perfectament el silenci gairebé absolut de la nostra premsa sobre el míting que es donà a Gràcia el mes passat per tal d'insistir en la campanya emmenada a assolir la supressió d'aquest espectacle brutal i embrutidor de les curses de braus. El comprenem perfectament aquest silenci i el compartim amb idèntica comprensió.

No contrastant, però, sigui'ns permesa per una sola vegada aquesta nota discordant—no pas d'adaptabilitat—de la nostra opinió—i més en tenir en compte les tres—tres!—enormes circumferencials taques que embruten la faç del Cap-i-Casal.

Barcelona, com diem, compta amb tres places taurines, amb tres temples on la multitud va amb fervor diabòlic a orar amb mil blasmes recaragolats a la punta de la llengua, a passar el rosari de les emocions fortament salvatges, a venerar la bravura turmentada del Déu Taur i a admirar la taumaturgia d'esquiva del màxim sacerdot cenyit, abillat amb una sarcàstica casulla ridícula i afeminada de lluentina i armat d'un sacríleg bàcul d'acer punxent i homicida. Barcelona, la laboriosa, la culta, duu marcat el triple estigma d'incultura i embrutiment.

No ens cal parlar amb detall de les tantes i tantes raons que aconsellen l'abolició de les curses de braus. No ens cal parlar del martiri dels cavalls. No ens cal parlar del turment del noble brau, ni de les víctimes que causa la festa espanyola, ni de l'enverinament que porta als sentiments dels pobles—del mateix poble espanyol,—aquest espectacle de sang, de baixos instints, inhumà i incivil. Massa s'ha dit i s'ha cridat en aquest sentit.

La nostra veu irromp, si més no, per a dir que els barcelonins no ens hem de deixar seduir pels costums aliens. Cada terra fa sa guerra; i així com a Múrcia i a Andalusia encaixa com l'anell al dit aquest espectacle taurí, a Catalunya, poble al qual no li plauen emocions violents ni quadros saginosos; poble al qual, després

de l'activitat i febre per al treball, aima un repòs tranquil, quiet i tebi, perfectament «Senyor Esteve», i visions més aviat alegres que no serioses, més aviat simples que no trascendents, més aviat sentimentals que no tràgiques, aquest espectacle de braus dels nostres admirats i pintorescos veïns no li és car ni plaent perquè no és substància de la seva ànima ni del seu esperit obert de cara a la claror d'Orient. Catalunya és aplec, és forada, bellugosa i alegre, amb una alegria plàcida i senzilla i amb un bellugueig de pardal al bosc i de peix a l'aigua, sense esgarips ni estremiments.

No ens hem de deixar influenciar ni que paulatinament ens minin l'ànima costums i *modes* alienes a la particular manera d'ésser del nostre «esperit», vinguin de germans o d'estranyers, vinguin d'allà o d'ací, s'anomenin «jazz», «opium» o «curses de braus». Cal servir ben pura la nostra ànima. Cal guardar gelosament el distintiu ètnic del nostre poble.

Cal tenir un orgull ben comprès i ben conscient.

s. ROCA i ROCA

Per al preu reduït de M. S. A.

REDACTADA ja la instància que la Ponència nomenada per gestionar aquesta millora de tant d'interès per a la barriada del Poble Nou, acordà per tal d'adreçar-la al Cap corresponent de la Companyia de F. C. de M. S. A., s'ha començat a cursar per tal que la signessin les entitats de la barriada i de tot el Districte Desé.

Fins avui el nombre de signatures ultrapassa la vintena i hom espera que dintre de pocs dies s'haurà completat amb la suma d'altres tantes associacions. Una vegada recaptada la signatura de totes les entitats, petites i grans, serà tot seguit presentada a M. S. A. l'esmentada instància.

Balada del raig de sol

A l'alba el raig de sol quan es deixonda,
queda encisat de veure el món tan bell
i pentinant sa cabellera blonda
deixa el cel blau, lleuger com un ocell.

Perquè no es perdi per la ruta blava,
deixa una estel·la d'or tot tremolor;
diu—Bon matí—a un estel que s'acotxava
dins un bressol de randes de claror;

veu a la lluna, cara enyoradissa,
sense la flor d'un glop vermell de sang,
que recolza sa galta malaltissa
sobre el coixí enflocat d'un núvol blanc.

Bo i fent el seu camí troba una alosa
i ell que li diu:—On vas tant de matí?
—Me'n vaig a córrer cel sense cap nosa
que l'aire em mena com un berganti.—

—Diga'm abans; la terra que has deixada
és bella?—li pregunta el raig de sol.
—Com la que veus cap més jo n'he tro-
li diu l'alosa reprenent el vol. [bada

Y veus ací que arriba a una masia;
s'apropa a un finestró que està mig clos
i veu una fadrina que somnia
un somni dolç com un grapat de flors.

Quina frisança sent quan al llit salta
temorec però ardit, sense fer bruit:
té el cabell d'or com ell i a cada galta
el presseguir li va deixar un fruit.

Com seran els seus ulls? Seran estrelles?
Ho vol saber i enjogassat com és,
pessigolleja el vel de ses parpelles
i li fa un bes i un bes i un altre bes.

Ella que ho sent porugament desperta
i enlluernada torna a cloure els ulls,
el raig s'esmuny per la finestra oberta
emportant-se l'aroma dels seus rulls.

Se'n va a una nova cambra fent puntetes;
que tot ho vol saber el raig de sol;
veu un nadó que aixeca les manetes
dins la petxina tèbia d'un bressol.

Aurèola l'infant que riu i crida
allargant-li els bracets que el vol copsar:
ja el té com una palma d'or guarnida
i el raig manyac es deixa escabellar.

Després se'n va a la font que hi ha a la pla-
a emmirallar-se i clenxinar-se un poc; [ça
com que l'aigua és tan clara ell que hi ajaça
timidament la seva carn de foc.

El doll així que el veu dintre la pica
vinga saltà i cantar, riu que riuràs,
el raig queda encisat de la musica
i el bes de l'aigua li aclareix la faç.

Y mira al fons de tot, i, o meravella!
veu el sol lluny i un tros de cel vernal
i el doll que va rajant de la canella
tornat una balada musical.

De tan corprès jaqueix la font tranquil·la
i mira enlaire que no sap ben bé
si ha somniat i agosarat s'enfila
pel brancatge florit d'un cirerer.

Quin goig saltar de l'una a l'altra branca
i besar fruits dalint per ser madurs,
veient tornar vermella sa carn blanca
per la vergonya de sentir-se nuus!

Més lluny ha vist la mar que pantejava
i una barca dansant sobre el seu pit,
i el sol, cor de l'espai, que li adornava
de filargarces d'or tot el vestit.

Prou hi aniria enjogassat a córrer
i a brincar amb les barques mar enllà
o bé a llanguir amb les ones a la sorra
que és fina i que sap tant d'enamorar.

Més ara el vent li duu la galania
del perfum d'una rosa del verger,
a la mar podrà anar-hi un altre dia;
abranda tant la flama del roser!

Cap al jardí flairós mena la passa:
juguen a dir perfums totes les flors,
perquè ara és l'hora de l'oreig que passa
manyagaire i fidel com un espòs.

On era aquella rosa que el cridava,
com un cor que sagnés de tan vermell?
L'ha vista un xic enllà que destrenava
el perfum vellutat del seu cabell.

Quan ella el veu desclou molt més la sina
corpresa de fetill i frisament:
el galan ros dintre el verger camina
i el sotja el venticell gelosament.

Quan ell arriba ella es decanta tota,
besa son llavi encès el raig de sol,
el brollador a vora d'ells sanglota
i als lilàs els ho conta el rossinyol.

Bé prou que és bell l'idil·li amb una rosa
i amb tanta aroma embriagar-se el cor;
bell és el jaç de seda en què reposa,
si fos aquest repòs el de la mort.

Bell és el món i prou que el meravella,
més ara el sol el crida a l'horitzó;
demà ja tornarà amb la llum novella
a teixir-se una escala de claror.

.

La fadrina fuità el veu de la porta,
l'infant somica dintre del bressol,
canta la font amb una veu més forta,
el cirerer tremeix al fons de l'horta
i aquesta nit hi haurà una rosa morta
per l'amor lluminós del raig de sol.

XAVIER BENGUEREL

I N S T A N T S

Josep Pla

EN Josep Pla és un inconformista de l'olla i fa els articles a *La Publicitat* com els ases els p... (i perdoneu aquest «estil descordat»).

L'altre dia al·ludia—encara que molt indirectament i amagant-ne el nom—el nostre periòdic POBLE NOU, i deia del nostre col·laborador i amic Sebastià Sánchez Juan que «els seus versos són fets amb una espelma foradada de deu» i que fins que no gastés «làmpara de cinquanta bugies el seu esperit no despertarà cap a les serenors de l'home cosmopolita que toca de peus a terra i que no escolta el refilar del canari flauta, puix que d'aquesta gama poètica d'ocells, flors i incens n'hi ha més que el foc no en cremaria...» Nosaltres, que hem seguit tota la formació poètica del jove poeta, ens dol que les informacions interpostals siguin tan irregulars i que el ditiràmbic escriptor-critic Josep Pla faci pous on no hi passi aigua, car ell a bon compte no coneixerà el primer llibre de S. S.-J. ple de geometria tècnica, unitats de força i corrents elèctrics.

Nosaltres, que coneixem a Josep Pla des de petits i que havíem anat amb ell per les escaletès, sabem que això ho fa sense malícia, només que per no perdre el jornal... Ja es veu que és fet d'un treballador!

XESPIR

COMPREU! PROPAGUEU!
SUBSCRIVIU-VOS A
POBLE NOU

MOTS I FACÈCIES

Ara, quan la Festa Major del Clot, un regidor de Ca la Ciutat, va fer una visita a l'Escola Elemental del Treball del Districte Desè, situada en aquell industrial barri i mantinguda per l'Ajuntament.

Acompanyat dels professors de l'Escola, l'esmentat regidor anava recorrent les aules i les dependències de l'immoble del carrer de Rogent. Admirat i joïós, en terminar-se la visita i no oblidant el seu càrrec popular, amb seriosa gravetat complimentosa va dir als professors municipals que l'enrotllaven:

—Em plau, em plau! Es una bella Escola! Ja procuraré que l'Ajuntament us la subvencioni...—

Aquest benemèrit regidor representa el propi districte desè.

* * *

El tenor Miguel Fleta va visitar la Societat l'Aliança. Fou un dimarts del mes passat, a les dotze de la nit. Anava acompanyat d'una bella colla d'amics que s'engegaven amb discursos a cada moment.

Abans de visitar la sala d'actes, el discutit «divo» va pujar amb els seus amics al primer pis, on la Junta els va rebre. Un d'aquests amics va engegar-se tot seguit amb un discurs:

—...esta Sociedad esfuerzo de obreros, con su Cooperativa, con asistencia médica...—

La Junta es mirava estranyada: cooperativa?, assistència mèdica?...

—...y tu, Miguel, debes estampar tu nombre en el Libro de Oro de esta Sociedad...—

Hom diu que la Junta va perdre la clau de l'armari que guardava l'al·ludit i inexistent «Libro de Oro».

Passa l'amor

PASSA el vianant pels carrers llefiscosos del poblet humil de l'alta muntanya, i per la seva boca traspua tota la íntima alegria del seu cor, armonitzada amb vibrants cançons de la terra. Les seves retines esguarden el més enllà, àvides de conèixer amb la natura i sadollar-se amb les seves bel·leses infinites. Passa ràpida-

ment pel petit poblet de les cases brutes i multiformes, i llança a l'aire els seus cants de joia, deixondint el silenci tranquil del poble adormit. Camina amb frisança, per atènyer la preada solitud en mig de recons feréstegs i la cantarella de les fulles voleiadisses.

Atreta pels cants del foraster, per una rústega finestra apareix el caparró gentil d'una donzella muntanyenca, de cara vellutada i ulls vidriosos i romàntics, els quals esperen tremolosos el pas del vianant de les cançons dolces. És la donzella qui vol amar i no sap què cosa és amor; és la donzella qui té el cor nafrat per l'agulló de l'amor i no troba l'amant qui el guareixi.

Passa el vianant de varonil figura, pel davant de la donzella qui es mor d'enyorança, i la seva boca desgrana un cant de salutació a la bella terra empordanesa que trepitja. Passa abstret pel davant la noia amorosa, i canta la tonada del pastor i la sirena.

Passa el galan, i la donzella, roja la cara, cobreix els seus ulls somniosos, curulls de fantasia, i espera el Déu-vos-guard cordial, que no acaba d'arribar, mentre el foraster, indiferent, s'esmuny carrers enllà.

I dalt la finestra, la bruna donzella de cabellera trenada esguarda amb malenconia el foraster qui segueix enllà d'enllà, sense haver flairat l'aroma d'aquella poncella que abans d'esberlar-se ja es marceix d'enyor...

Passa el vianant, i la seva veu mascle arriba com un plany de comiat a les fines oïdes de la donzella, les parpelles de la qual es clouen altra volta i destil·len per enèssima vegada dues gotes cristallines, que llisquen lentament avall, pel borrisol de la seva cara vellutada...

Passa l'amor i resta l'enyor...

PERE M. PIERA

URBANITZACIO I MILLORES

Demanda interessant.—El Pont dels Angels, lloc on acaba el carrer de Pere IV i comença el Passeig de Pujades, com tothom sap, és un punt perillosíssim pel tràfec, a causa de les dues corbes que uneixen les dues esmentades vies urbanes. Xòfers, conductors de tramvies, carreters, etc., ho saben prou bé i, si més no, si els observeu, veureu com prudentment rellenteixen la marxa i prenen certes precaucions per tal d'evitar possibles topaments i desgràcies en els dos viratges als quals ens referim.

A més d'aquest imminent i constant perill dels vehicles i de les persones que se'n serveixen, hi ha també la dificultat de veure's aquell lloc continuament atapeït de tota mena de carruatges i de vianants.

El Consell de Govern de la «Unió de Propietaris i Industrials del Districte X», preveient, com tothom, aquestes dificultats i perills, ha pres l'acord encertadíssim de demanar a l'Ajuntament que estudiï, donant-li solució favorable, la conveniència de regular i fer més fàcil i segura la circulació a tracció en aquell punt del Pont dels Angels, tot indicant-li, per aquest fi, la feliç idea d'utilitzar el tros de carretera que passa entre els carrers de Llull i Passeig de Pujades, amb entrada pel carrer de Cerdanya i sortida pel de Marina, per al trànsit descendent o en direcció al Besòs, i el propi Passeig de Pujades exclusiu per al trànsit ascendent o sigui en direcció al Llobregat.

Es de felicitar aquesta demanda tan interessant de la nostra «Unió de Propietaris», car, ultra el descongestionament del Pont dels Angels, s'evitarà els possibles accidents als quals hom està continuament exposat en passar per aquell lloc. Rebin,

doncs, la nostra felicitació els membres directius de la nostra entitat urbanitzadora, tot desitjant-los-hi un prompte i satisfactori reeiximent.

Els impostos i la crisi.—La crisi actual, amb tanta d'intensitat manifestada avui a Barcelona, fa que hi hagi un nombre molt important d'obers sense feina. A la nostra barriada del Poble Nou i a tot Sant Martí, per ésser la regió de més fabricació de la Ciutat Comtal i de Catalunya, és on ha repercutit més forta i on més es fa sentir l'actual i llarga crisi de treball. Cada dia són més els obrers desvagats i cada dia, per raó natural, són més les llars on manca el pa.

Per tal de reduir tot el possible el nombre d'obers en vaga i de fer front als efectes de la forta crisi, també s'ha demanat a l'Ajuntament, per part de la «Unió de Propietaris», que amb el fi d'ocupar obrers i de facilitar treballs a la mà d'obra forçosament paralitzada, deixi francs dels impostos corresponents a tots aquells propietaris i particulars que vulguin restaurar i pintar les façanes de llurs edificis.

Aquesta bella i lloable iniciativa de la nostra benemèrita «Unió», és compartida amb tot el cor pel periòdic POBLE NOU. Caldria que l'Ajuntament es fes ben bé càrrec de l'interès que té per tots els obrers en general l'aprovació d'aquesta demanda tan humana i que sense dilació de cap mena acordés la supressió dels referits impostos, car la fam no té espera... i es mala consellera, també.

Aquest número de POBLE NOU ha estat passat, prèviament, per la censura.

El festeig

FESTEJADORS i festejadores, de bracet tothora, un somris als llavis i una il·lusió als ulls. Bella cosa és el festeig, sobretot si és fet com cal! Dissortadament, no tothom en coneix l'art del festeig. No tothom sap expréme'n tot el suc d'aquests moments emotius.

Hi ha l'enamorat impacient que suporta el festeig com un sacrifici per arribar al matrimoni. Hi ha el festejador de bona fe, qui el pren sentimentalment i el veureu sempre carrincló al costat de la promesa. Hi ha el festejador vanitos, que va exhibint la donzella, com exhibiria un vestit nou per la Festa Major. Hi ha el festejador tímid que festeja perquè s'ha trobat al ball

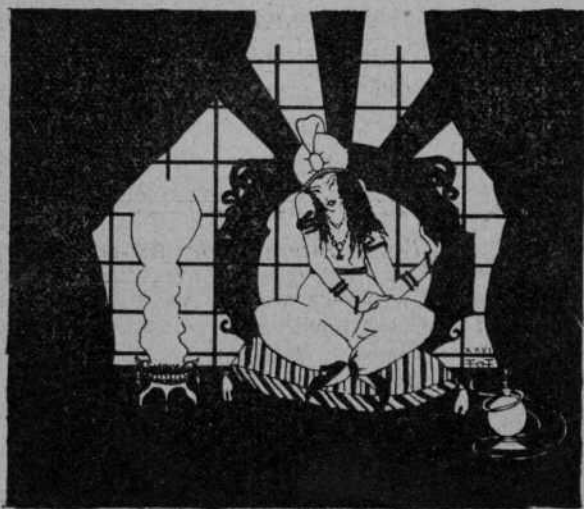
i l'han fet ballar. Hi el festejador elegant que el practica perquè és moda.

Festejar no és pas res de tot això. Són uns moments d'ingenuïtat de l'ànima, en els quals cerquen compenetrar-se sincerament, unificant llurs idees per uns propers moments decisius per la vida. És un estudi inconscient del caràcter amb el qual un hom ha d'ésser lligat per sempre. És un abandó absolut del món exterior per fondres espiritualment amb l'estimada. És allunyar-se per uns moments de la realitat d'aquesta vida, i viure'n una d'apassionadament il·lusòria.

Bella cosa és festejar. Cal, però, saber-ho fer per no rompre'n tot l'encís.

NARCÍS MATES

GALERIA POBLENOVINA

ORIENTAL

dibuix per

M. MAGRINYA

ESPORT I TEATRE

L'Estadi de Montjuïc

ESTEM acostumats de llegir en els rotatius d'esport, particularment del fútbol, i també del tant excel·lent i Excel·lentíssim Ajuntament de Barcelona, el seu amor per la cultura física. Gràcies a ella la raça esdevé forta, els homes es tornen atletes, i els pobles, amb motiu del desplaçament dels seus capdells moderns, —vulgarment campions,—estrenyen els llargs i no sé quantes coses diuen més.

En tot això, naturalment, no hi ha res a dir; però creure que tot el que fan sigui per amor a l'esport, hi ha motius per a dubtar-ne.

Un diumenge al matí, passejant pel Parc de Montjuïc, vaig tenir ocasió de veure el nostre Estadi, i a l'ensens que un rictus amarg es dibuixava als meus llavis, el meu pensament volava sobre el camp del «F. C. Barcelona» i del «R. C. D. Espanyol», tots curulls d'herba, la qual havia crescut mitjançant els últims invents botànics. La naturalesa tampoc no havia quedat enrera a l'Estadi; allí,—lloc destinat pels esports,—era un immens camp d'experiments pels naturalistes, i una gran menjadora pels ases, cabres i altres animals més o menys bípedes.

Ja que els que tenen el deure i l'obligació de mirar per als interessos de la ciutat no ho fan, ¿no fóra possible que aquests clubs que tant es vanen de treballar per a l'esport, destinessin unes quantes pessetes per a cuidar l'Estadi de Montjuïc? Jo crec que sí; en cas contrari aviat veurem creixer pins i palmeres.

Aquesta és una de les maneres de demostrar si es treballa per a l'esport.

J. TOMAS FERRANDO

Partits a celebrar el «C. D. Júpiter»

Diumenge, dia 5.—Partit a celebrar contra el «F. C. Badalona», camp forà.

Dimecres, dia 8.—Partit a celebrar contra el «C. E. Sabadell», camp local.

Diumenge, dia 12.—Partit de campionat contra el «C. E. Manresa», camp local.

«La força del destí»

TAL com anunciàvem en el passat número, la nit del dia 20 del mes passat, tingué lloc al teatre de la «Societat L'Aliança», l'estrena d'aquesta obra en tres actes del nostre amic i soci de l'esmentada Entitat, En Serafi Furró.

Més que l'argument de «La força del destí», un xic equivocat, sorprèn la ben reeixida traça d'algunes escenes, sobretot en el segon acte, el millor de tots. Serafi Furró, si bé ha escrit un llibre d'un argument no pas molt sòlid, en canvi ha palesat força de disposició i encert en el desenrotllament i en els diàlegs.

La interpretació de l'obra fou, cal dir-ho, excel·lent i amb molta d'emoció artística per part dels actors, sobretot el treball de l'actriu senyoreta Muñoz ple de sentiment, de voluntat i de fermesa.

El públic aplaudí el final de tots els actes i, en terminar-se l'obra, cridà el jove autor a l'escena, on li tributà fervents aplaudiments, als quals ens sumem des d'aquestes pàgines bo i felicitant-lo i encoratjant-lo perquè ens dongui altres fruits del seu esperit.

TAGORE

Teniu intenció de fer-vos una casa?

Ciment lent	a	1'70 ptes.	quintà
Calç hidràulica.	a	1'70 »	»
Totxos.	a	75'	» mil
Maons	a	65'	» »
Gravilla	a	12'	» m. cúbic
Sorra	a	9'	» » »
Pedra	a	15'	» » »

Adreceu les comandes al carrer de

Catalunya, 82, 1.er, 2.^{on} Telèfon S. M. 446

DARRERA HORA

Matonisme

Al meu amic Alexandre Forcades

El divendres al migdia, vós, bon amic Alexandre Forcades, fóreu agredit per un cert individu.

Des de fa algun temps que el matonisme impera per part de certs homes que no poden conformar-se en que se'ls diguin les veritats nues i clares.

Aquests homes que pam a pam se'ls hi disputa el terreny per obligar-los a sortir

dels caus infectes en que estan atrinxerats, han arribat al paroxisme de l'odi i quan no és amb l'insult és amb l'agressió que pretenen imposar allò que ells en diuen el «seu criteri».

De tots és prou coneguda l'actitud observada per certs individus que al veure eclipsat el seu prestigi aparent, s'han rebotat en el fang de la calúnnia i la falsedat, escopint insults contra aquells que, malgrat ésser joves, han sabut aguantar l'onada gegantina de verí amb la qual volien ofegar-nos.

Ara més que mai, amic Forcades! El que fan aquests homes, no és altra cosa que destapar-se tal com són perquè ningú dubti de qui són ells i qui som nosaltres.

FRANCESC FLOS

CARNET DE NOVES

Han visitat per primera vegada la nostra Redacció, el *Butlletí de la Societat Protectora d'Animals i Plantes de Catalunya*, de Barcelona, i *La Veu d'Urgell*, de Mollerusa.

Amb gust establim el canvi.

«Trousseaux» complerts per a parts

Mitges de goma

ANDREU PADRÓ - Pere IV, 175

Ens comunica el «Círcol Demòcrata Català del Districte X», el canvi del seu domicili social, el qual ha quedat instal·lat al carrer Lope de Vega, encreuament amb el de Pujades.

XAMPANY LINCOLN

Ha estat publicada la convocatòria dels Jocs Florals de Barcelona. El termini d'admissió de composicions acaba el dia 15 de Març de 1927 i cal adreçar-les a la Baixada de Cervantes, 7, pral. 2.ª, Barcelona, a nom del Secretari.

Aquest càrrec ha estat conferit al nostre amic i publicista Octavi Saltor. La Gaia Festa, com és de tradició, se celebrarà el primer diumenge del Maig proper. On?

Sastreria Model de J. M. Campdesunyer

Gran assortit de gabans i trajes d'última novetat. Wad-Ras, 232 (enfront Cafè Aliança)-Poble Nou

Ens diu el Consell de les «Conferències de Sant Vicents de Paul», del Poble Nou, que són

força els poblenovins que aquests últims dies han passat a augmentar les llistes de socis-protectors d'aquesta filantròpica Institució.

Tintoreria d'A. Sastre

Dols en dotze hores-Especialitat en els encàrrecs Passeig del Triomf, 58

El pròxim dijous, dia 9 del present, se celebrarà la noça del nostre amic Esteve Titó amb la simpàtica poblenovina senyoreta Maria Bonet.

Els desitgem una inacabable lluna de mel i forces benaurances en llur nou estat.

Velluts i Blaus

per a mecànics, colors sòlids, només ho trobareu a la

Sastreria Model de J. M. Campdesunyer Wad-Ras, 232 (enfront Cafè Aliança)-Poble Nou

El setmanari de Sant Feliu de Guixols, *L'Avi Muné*, ha reproduït l'article del nostre company de Redacció S. Roca i Roca, titulat «Literatura de perruquers» i publicat en el nostre darrer número.

Vins de Sant Sadurní de Noia

Olis - Xampanyes - Licors

Anissats de la Cambra Agrícola d'Igualada

JOAN ORPÍ - Venero, 16 - Poble Nou

El dia 23 del mes passat, a la nit, el conegut i apassionant «divo» Miguel Burro Fleta, va visitar la societat L'Aliança del Poble Nou acompanyat d'uns quants amics seus.

Pels dies 5, 9 i 12 del present mes, en commemoració de l'any sant franciscà, se celebraran al «Centre Moral» una sèrie d'interessants conferències a càrrec dels prestigiosos oradors Manuel Thió i Rodés, R. P. Anton M.ª de Barcelona, Joaquim Civera Sormaní, Pere Benavent i Octavi Saltor.

Braguers i Faixes de totes menes

Cotons, Benes i Glasses

ANDREU PADRÓ - Pere IV, 175

Se'ns demana la inserció de la següent nota: «Hom prega l'assistència de tots els socis de l'Aliança a la Reunió General Extraordinària que se celebrarà el dia 6 de Desembre al local social d'aquesta Entitat, per tal de tractar d'importants assumptes de la col·lectivitat, entre ells el de la rebaixa de lloguer i el de la solució que cal donar a la qüestió de la Caixa d'Estalvi.

Es fa públic el present avís per tal d'assabentar-ho a tots els consocis que, per qualsevol involuntari motiu, no els arribi a mans la convocatòria respectiva».

CARTELL POBLENÓVI D'ACTES I FESTES

Ateneu Colon

Diumenge, dia 5.—Tarda i nit, ball per un reputat quintet.

Diumenge, dia 12.—Tarda i nit, ball per un reputat quintet.

Ateneu Democràtic Regionalista

Diumenge, dia 5.—Tarda, Sardanes per la cobla la «Principal de Terrassa».

Diumenge, dia 19.—Tarda, Sardanes per la cobla «Barcelona».

Agrupació Excursionista Júpiter

Diumenge, dia 5.—Excursió al Montseny.

Dimecres, dia 8.—Matí, Visita col·lectiva a les caves del Vermouth «Martini Rossi».—Tarda, audició de sardanes a piano.

Diumenge, dia 12.—Excursió infantil al Turó del Montalt.

Dimecres, dia 17.—Conferència pel senyor Agustí Mateu.

Cooperativa «Pau i Justícia»

Diumenge, dia 5.—Nit, ball pel quintet «The Spectek».

Dimecres, dia 8.—Nit, ball pel quintet «Worsley».

Diumenge, dia 12.—Nit, ball pel quintet «Mixigan».

Societat L'«Aliança»

Diumenge, dia 5.—Tarda i nit, cinema.

Dimarts, dia 7.—Nit, cinema.

Dimecres, dia 8.—Tarda i nit, cinema.

Dissabte, dia 11.—Nit, cinema.

Diumenge, dia 12.—Tarda i nit, cinema.

Cooperativa «L'Artesana»

Diumenge, dia 5.—Nit, grandios ball.

Diumenge, dia 12.—Nit, funció dramàtica.

Centre Moral

Diumenge, dia 5.—Matí, conferència a càrrec de Manuel Thió Rodés.—Tarda, conferències pel R. P. Anton M.ª de Barcelona i Joaquim Civera Sormaní.

Dimecres, dia 8.—Tarda, Sardanes per la cobla «Barcelona».

Dijous, dia 9.—Nit, conferències pels senyors Pere Benavent i Octavi Saltor.

Diumenge, dia 12.—Matí, missa de comunió general.—Tarda, conferències pels senyors Manuel Thió Rodés i el R. P. Anton M.ª de Barcelona.

Centre Republicà Democràtic Federal

Diumenge, dia 5.—Nit, funció «Don Cuan Tanòrio», de Llambrocs.

COMPRESSORS D'AIRE

BOMBES DE BUIT Sistema «Planche» patentat
Grans rendiments - Grans pressions - Preus interessants

FILL d'E. BRUGUERA

CARRER RIERETA, 28

TELÈFON A 3772

Gran Empresa de
Pompes Fúnebres

LA SOLEDAD

TORRENTS i C.^A, S.^{TAT} L.^{DA}

Central: Aribau, 18 - Telèfon A. 51-77

Tallers i Garatge: Carrer Muntaner, 356 - Telèfon G. 6265

SUCURSALS:

Passeig Triomf, 17 - Tel. S. M. 823
Pere IV, 282 - > S. M. 637
Hospital, 97 - > A. 5256

Casanova, 72 - Tel. A. 4930
Urgell, 78 - > A. 4930
Burriana, 6, S. A. - > S. M. 823
Consell Cent, 459 - > S. P. 2117

Traslats de despulles a províncies i a l'estranger :-: Embalsamaments
Arques de gran luxe :-: **SERVEI PERMANENT**

G. LOSTE / Passeig del Triomf, 15 - POBLE NOU

Fàbrica de
Biscuits, Ga-
letes i Dolços

*

Especialitat
en TURRONS
i NEULES

P.
ten.
«Bar

CONTRA els CABELLS BLANCS NEGRURA

Senyora! No demani qualsevulla Tintura per a tenyir-se el cabell. Si té cabells blancs, vagi a les Perfumeries, Drogueries o Farmàcies que estiguin ben assortides i compri un flascó de **NEGRURA**.

Certes tintures fan malbé el cabell, embruten la roba i taquen el cutis. La **NEGRURA** no té cap d'aquests inconvenients, car la seva composició és a base de substàncies inofensives, però de positius resultats per aconseguir la coloració del cabell tot tornant-lo al seu color primitiu natural. Amb el seu ús tonificarà el cabell, evitarà que li caigui, farà desaparèixer la caspa i li servirà d'exquisit perfum.

Per a la neteja del cap, li recomanen també l'ús del sabó líquid de

ROSES CATALANES

encara que les persones que tenen el cabell blanc i usen la **NEGRURA** no les hi cal de rentar-se mai el cap, perquè amb l'ús de la **NEGRURA** sempre tindran el cabell molt net i molt suau.

De venda:

Farmàcia Gibert, Passeig Triomf, 26 - Farmàcia Costa, Clot, 77 - J. Santacreu, Trafalgar, 68 i en totes les bones Perfumeries, Drogueries i Farmàcies.

CONTRA LA CALVÍCIA VIGORITZADOR del CABELL Marca **NEGRURA**

D'èxit segur per a combatre les causes que originen la calvicie.

Amb poques aplicacions es detur^{suau} infal·liblement la caiguda dels cabell i amb el seu ús quotidià recobren nov^{suau} saba i vigor els foliculs pilosos, dels quals creix de bell nou una abundant i sedosa cabellera.

Pel seu perfum i pel seu alt poder antisèptic i higiènic, no pot mancar al tocador de cap família que estimi la seva salut i estètica.